

Zoete melk met brokken

Tragikomedie in twee bedrijven

door

JACQUES VRIENS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ZOETE MELK MET BROKKEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACQUES VRIENS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

*'Wat is dat toch als je oud wordt?
Dan zeg je dingen tegen elkaar,
die helemaal niet waar zijn.
Het is net
of je niet meer
naar elkaar kunt kijken
met de ogen van vroeger.
Of alles wat je hebt meegemaakt
het beeld vertroebelt.'*

PERSONEN:

De vader - een man van rond de 80.

Jet - zijn jongste dochter, ongeveer 50 jaar.

Suzan - zijn oudste dochter, ongeveer 55 jaar.

Victor - zijn zoon, ongeveer 58 jaar.

Joke - de vrouw van Victor, ongeveer 55 jaar.

Ellen - de dochter van Victor en Joke, ongeveer 28 jaar.

Wouter - de zoon van Suzan, 21 jaar.

De zuster - wijkverpleegster (kan ook verpleger zijn)

DECOR:

Het stuk speelt weliswaar in deze tijd, maar het decor stelt een huiskamer voor met de sfeer van de vijftiger jaren. Een beetje vergane glorie. De mensen van wie deze kamer is, zijn wel in goede doen geweest, maar er is weinig meer veranderd aan de inrichting sinds 1955. In elk geval ook een (oude) radio met pick-up. Verder een bankstel, een piano, een kast met wat boeken, een grote tafel met vijf stoelen en vooraan op het toneel staat onder een schemerlamp een rolstoel. Naast de stoel een tafeltje waarop een tabakspot staat en drie pijpen liggen. Op de grote tafel staat een blad met kopjes, melk, suiker en een thermoskan met koffie. Naast de kast staat een wandelstok. Op de kast staan een paar tuinkabouters in verschillende maten. Verder zijn er in het décor in elk geval twee deuren. Een leidt naar een slaapkamer. De andere naar de gang, keuken enz. Verder twee openslaande deuren die naar een tuin leiden.

EERSTE BEDRIJF

Als het spel begint, is het middag. Jet zit in de rolstoel. Ze zingt zachtjes voor zich uit en beweegt met haar benen de stoel een beetje heen en weer. Jet zingt het kinderliedje: 'Schuitje varen, theetje drinken, varen we naar de Overtoom.' Ze zingt flarden van de tekst en neuriet dan weer een stukje.

Wouter ligt half op de bank met een walk-man en koptelefoon op zijn hoofd. Hij leest een boek en beweegt ondertussen ritmisch mee met de muziek. Aan de tafel zit Suzan. Ze roert geïrriteerd in haar kopje koffie. Legt haar lepeltje neer, kijkt naar Jet en begint weer te roeren. Dan staat ze op en loopt door de kamer, blijft even bij de tuindeuren staan, gaat weer zitten en roert weer.

SUZAN: Jet! Hou nou toch eens op met dat gezing.

JET: Als jij ophoudt met roeren.

SUZAN: Ik mag toch wel roeren.

JET: Ik mag toch wel zingen. (*Suzan wacht even, staat dan weer op en loopt rond. Voor de deur van de slaapkamer blijft ze staan*) Dat mens is wel lang bezig met vader. (*dan loopt ze weer*)

WOUTER: (*hard*) Hè mam, ga nou eens zitten.

SUZAN: Je hoeft niet zo te schreeuwen tegen je moeder.

WOUTER: (*zet zijn koptelefoon af*) Ik zei: (*overdreven zachtjes*) ga nou eens zitten.

SUZAN: Ik heb net al tweeënhalp uur moeten zitten in die rottrein. Ik ben geradbraakt. Bij de spoorwegen houden ze absoluut geen rekening met rugklachten. Dat noemen ze dan de intercity.

WOUTER: Dat heet ook geen intercity, mam.

SUZAN: Hoe heet het dan?

WOUTER: De hernia-express.

SUZAN: Doe maar weer leuk, jij, maar je kunt in die treinen van tegenwoordig niet eens meer fatsoenlijk zitten. En dan zijn het ook nog die vieze plakstoelen. Met van dat kunstleer of zoiets. Daar blijf je steeds aan vastkleven. En als je opstaat dan hoor je zo'n onsmakelijk geluid. Zo van: Pffggoeoeoeh.

WOUTER: Mam, je hebt in die trein ook nauwelijks gezeten. Je bent wel tien keer opgestaan en dan ging het tien keer van pffggoeoeoeh. En die mensen maar kijken en denken: nou die mevrouw is ook een onrustig type.

SUZAN: Die mensen keken niet naar mij, die keken naar jou. Ik begrijp niet waarom jij op je eenentwintigste er nog steeds zo bij loopt als een puber. Het staat zo armoedig.

WOUTER: Ik ben ook maar een arme student, mam.

SUZAN: Nou ik ken genoeg studenten die gewoon een nette bloes aan hebben en normale schoenen en niet van die doosjes.

WOUTER: (*steekt schoen omhoog*) Die dingen heten kistjes, mam, kistjes.

SUZAN: En zeker niet zo'n broek met allemaal van die gaten en rafels. Dat die professoren jou zo nog toelaten op de universiteit. Als ik professor was, had ik allang gezegd: Je mag hier binnen, maar je doet die broek uit.

WOUTER: Er zijn professoren die er zelf zo bij lopen.

SUZAN: Daar geloof ik niks van. Op de televisie hebben ze altijd zo'n zwarte jurk aan en zo'n...zo'n deksel op hun hoofd.

WOUTER: Dat is televisie, mam, dat is niet echt.

SUZAN: Laatst nog in *The Bold* en *The Beautiful*, toen had dat blonde mens, kom hoe heet ze ook al weer, eeh... nou ja, ze had in elk geval een verhouding met een professor. Ach, hoe heet dat mens toch?

WOUTER: Truus.

SUZAN: Nee! Hè, maak me nou niet in de war.

WOUTER: Eukalipta.

SUZAN: Doe nou niet zo vervelend. Je weet best wie ik bedoel. Maar die professor had in elk geval wel zo'n jurk aan en een deksel op.

WOUTER: O ja, nou weet ik het weer. En toen ze samen naar bed gingen, deed hij alles uit, behalve zijn deksel.

SUZAN: Aan jou heb ik ook niks. (*ze loopt weer door de kamer en komt uit bij de rolstoel waarin Jet zit*) Waarom ga je toch altijd in vaders rolstoel zitten?

JET: Dat vind ik fijn.

SUZAN: Fijn noemt ze dat.

JET: Vroeger, als ik naar school liep, zag ik in het park, aan de rand van de vijver, altijd een ouwe man in een rolstoel. Hij was meestal samen met zijn vrouw en ze keken naar de zwanen en de waterlelies. En als de zon wegdraaide, reed de vrouw de stoel een stukje verder langs de vijver. Die man was de hele dag op reis met de zon. En dan dacht ik: ik wil later ook een rolstoel als ik oud ben.

WOUTER: En dacht u toen ook: ik wil later ook een gebit en een kunstheup en een luier voor als ik incontinent wordt en een stok en een...

SUZAN: Hè Wouter, doet niet zo naar tegen je tante.

WOUTER: Ik plaag tante Jet toch maar een beetje.

JET: (*glimlacht*) Dat deed je vroeger ook altijd. Weet je nog, dat je wel eens hier logeerde en ondeugend was.

WOUTER: (*loopt naar haar toe*) Ja, dan zette ik een bekertje water

rechttop in uw bed en als u dan tussen de dekens schoof...

SUZAN: Heb jij dat gedaan?

JET: Ik vond het wel grappig.

SUZAN: Grappig, zo'n vieze natte plek in je bed? Je bent niet goed wijs.

JET: Maar Wouter hielp me ook altijd mee in de tuin. Dat kon hij heel goed. Ik heb hem zelfs nog geleerd hoe hij de rozenstruiken moest snoeien.

WOUTER: En als we klaar waren, nam u me mee naar de geheime hut achter de rozenstruiken. *(beweegt de rolstoel zachtjes heen en weer)*

SUZAN: De geheime hut?

JET: Ja, weet je dat niet meer, Suus. Toen wij nog klein waren, hadden we een plek waar niemand ons kon vinden. Zelfs moeder niet. Ach, dat weet je toch nog wel. Achter de rozenstruiken. Daar vertelden we elkaar toch altijd onze geheimen.

SUZAN: Mijn god, Jet, dat is honderd jaar geleden.

WOUTER: En wat vertelden jullie elkaar dan?

JET: *(giechelt)* Dat zou je wel willen weten?

WOUTER: Tante Jet, zal ik u eens rondrijden? *(begint langzaam te duwen)* Waar gaan we naartoe?

JET: Niet doen, malle jongen. *(giechelt)*

WOUTER: Als u mij de geheimen vertelt.

JET: Nee, niet doen.

WOUTER: Zeg maar waar u heen wilt. Eerst een rondje door het park en dan naar de grote kast of naar de piano? Wat wilt u?

JET: Ik vertel het lekker toch niet.

WOUTER: Daar gaan we, tante. Fasten your seatbelts. *(begint harder te duwen en maakt vrij snel een rondje om de tafel)*

JET: *(lacht en gilt)* Niet doen! Kijk uit! Hou op, gekke jongen! Nee! Niet doen! Kijk uit! Stop!

WOUTER: *(roept)* Vertel op, tante. Wat spookten jullie daar uit, daar achter de rozenstruiken?

SUZAN: *(grijpt de wagen vast en roept boos)* Ophouden, zeg ik! Zijn jullie nou helemaal gek geworden. Hiernaast ligt een doodzieke man en jullie gedragen je als een stel kinderen. *(Jet stapt uit de rolstoel en zet hem weer op zijn vaste plek)*

WOUTER: Dat zijn we ook, hè tante Jet?

SUZAN: Alsof het zo leuk is om de rest van je leven in een rolstoel te moeten zitten. Als ik zo'n ding zie, dan krijg ik het al op m'n zenuwen. *(tegen Jet)* En dan ga jij een beetje zitten verkondigen dat het zo fijn is om in erin te zitten.

WOUTER: Als tante Jet dat nou leuk vindt. *(tegen Jet)* Ik beloof u, dat als u later in zo'n ding moet, we de hele dag door het park gaan

scheuren.

JET: (*lacht*) Wat ben je toch een schat.

SUZAN: Ja, spot maar met een andermands gebrek. Je vader had ook altijd van dat soort misselijke grappen.

WOUTER: Zullen we pa er vandaag buiten laten, mam.

SUZAN: Ik weet nog zo goed, wat Peter zei over een rolstoel. Het was met de begrafenis van oma. Hij had toen net die verhouding met dat kleine dikke mens met die pukkel.

WOUTER: Nee mam, die kwam pas later. Pa had eerst die met die flaporen.

SUZAN: Weet je het zeker? Wie had Peter dan bij zich met de begrafenis van je oma? Ik schaamde me dood. Hij ging ook nog vooraan zitten met dat mens, in de aula van het crematorium. Pontificaal op de eerste rij, weet je nog, Jet?

WOUTER: Dat was die met die flaporen, mam. Ik weet het zeker. Jij zat er vlak achter en je zei dat je niks kon zien door die oren.

SUZAN: Na afloop, tijdens het koffie drinken, heb ik die lambal eens goed de waarheid gezegd. Dat hij absoluut geen gevoel had voor verhoudingen.

WOUTER: Nou....

SUZAN: ...om die trut mee te nemen naar je oma's begrafenis. Nou en toen zei hij dat van die rolstoel.

JET: Wat zei hij dan?

SUZAN: Ik zeg dat niet waar die jongen bij zit. Ik wil hem niet opstoken tegen zijn vader.

JET: Zeg het nou maar.

WOUTER: O maar mam, je stookt me helemaal niet op tegen die lambal.

SUZAN: Nou, als jullie dan zo aandringen. Peter zei toen tegen mij: 'Wacht maar tot je later oud bent en gebrekkig en in een rolstoel zit. Dan rij ik je zo het kanaal in.'

WOUTER: (*lacht*) Zei hij dat?

SUZAN: Daar is geen woord van gelogen. Dat heeft die lambal letterlijk zo gezegd.

WOUTER: En hij begon zelf al allerlei ouderdomsverschijnselen te vertonen.

SUZAN: Hoe kun je dat nou zeggen? Het is nog steeds een hele vitale man.

WOUTER: Maar hij hing wel aan elkaar van de pillen en de poeders. Als jullie op vakantie gingen, nam hij altijd een grote trommel mee met medicijnen. Wat voor jou je beautycase was, was voor hem zijn trommel.

SUZAN: Nou dat viel best mee.

WOUTER: Hij met zijn trommel met aspirines, rennies, plaspillen en laxeermiddelen om de inwendige mens te versterken en jij met je beautycase met verf en poeder om de uitwendige mens op te lappen.

SUZAN: *(tegen Jet)* Hoor je dat? Dat is nou mijn zoon. Weet je nog hoe blij ik was, toen hij geboren werd. Peter en ik hadden het al opgegeven. En toen ineens, toen niemand nog dacht dat het kon, raakte ik in verwachting. Wat heb ik gehuild van vreugde, toen hij geboren werd. En je vader ook. En nu, nu doe je zo naar tegen mij.
(snikt)

WOUTER: Ach moedertje, kom eens hier. *(legt een arm om haar heen)*

SUZAN: Maar jij zegt van die nare dingen over oplappen en zo.

WOUTER: Spiegeltje, spiegeltje aan de wand? Wie is de mooiste van het land? Mijn moeder, want die heeft geen pukkel en geen flaporen.

SUZAN: Meen je dat?

WOUTER: Natuurlijk. Je bent de mooiste en de liefste en de lastigste moeder van de hele wereld. Je bemoeit je overal mee, je moppert, je bent eigenwijs, maar ik doe je niet weg, want ik ben trots op je. *(geeft een zoen)*

SUZAN: Dat mag ook best. Sinds je vader weg is, heb ik heel hard moeten werken om jou je middelbare school te laten afmaken.

WOUTER: Dat weet ik toch, mam *(vermoeid, hij kent dit verhaal al door en door)* en je moest elk dubbeltje omdraaien, want je weigerde de alimentatie van pa omdat je geen zin had...

SUZAN: ...om dankjewel en alsjeblijft te spelen.

WOUTER: Precies, en toen zei je tegen pa: Houd jij je centen maar.

JET: En Peter accepteerde dat?

WOUTER: Nou en of. Pa had zijn geld trouwens zelf hard nodig, want zijn vriendin ging het ziekenhuis in voor een flapoorcorrectie.

SUZAN: *(geëmotioneerd)* Hij heeft dat mens behangen met juwelen en Wouter en ik hadden nauwelijks genoeg om het beleg op ons brood te betalen.

WOUTER: Het was bij ons iedere dag gehaktdag.

SUZAN: Maar ik hoefde tenminste niet mijn hand op te houden bij die kerel.

JET: En daar mag je trots op zijn, Suus.

SUZAN: Dat wel, maar het blijft toch onrechtvaardig, dat je daar trots op moet zijn als moeder: iedere dag gehaktballen!

WOUTER: Maar ze waren heerlijk, mam.

SUZAN: Meen je dat?

WOUTER: Natuurlijk, kom hier *(geeft haar een zoen)* lastige lieve moeder van me. Je hebt het hartstikke goed gedaan. *(de wijkverpleegster komt uit de slaapkamer met een tas en een map in de*

hand)

ZUSTER: Uw vader slaapt weer. Ik heb hem nog een injectie gegeven. Ik vul nog even de dagstaat in en dan moet ik naar een paar andere patiënten. Vanavond kom ik weer terug. (*gaat aan tafel zitten*)

JET: (*staat op*) Wilt u koffie?

ZUSTER: Graag, maar blijft u zitten. Ik neem zelf wel. (*schenkt zichzelf in*)

JET: Heeft vader nog iets gezegd?

ZUSTER: Nee. Hij is meteen weer in slaap gevallen.

JET: (*tegen Suzan en Wouter*) Al sinds een paar weken komt hij niet meer uit zijn bed en hij zegt ook bijna niks meer. Hij ligt daar maar en kijkt je aan. Of eigenlijk niet eens. Hij kijkt wel, maar het is alsof hij al ergens anders is.

SUZAN: Hè Jet, doe niet zo dramatisch. Die man is 81. Hij is gewoon op.

JET: Maar dat hij bijna niks meer zegt.

SUZAN: Dat hoeft ook niet. Die man heeft al veel te veel gezegd in zijn leven.

WOUTER: Mam, je hebt het over mijn opa.

SUZAN: Jij weet net zo goed als ik, dat hij altijd het hoogste woord had. Hier zat hij dan, in deze stoel. En wij maar braaf te luisteren. Moeder, je tante Jet, je oom Victor en ik. Dat hij zijn kinderen niet op de wereld had gezet om te niksnutten. We moesten studeren, aanpakken, iets worden in de maatschappij. Net zoals hij. Hij had tenminste iets bereikt met zijn fabriek.

WOUTER: Ik vond het, eerlijk gezegd, wel grappig. (*doet zijn opa met veel bravour na*) 'Weten jullie wel dat ik een van de grootste producenten ben van tuinkabouters, op het vasteland van Europa. Maar dat is nog niet genoeg, want ik maak tuinkabouters van eerste kwaliteit. Geen derde, geen tweede, maar éérste kwaliteit. Daarom ga ik de wereld veroveren. Overal, in Japan, in de Verenigde Staten, in Zuid-Amerika zullen mijn kabouters de tuinen opluisteren.' Toen hij dat zei, kreeg ik de slappe lach. En een klap voor mijn kop van opa. (*lacht weer*)

JET: Jouw opa was niet makkelijk maar hij heeft wel zijn hele leven keihard gewerkt, Wouter. Daar hebben we allemaal van geprofiteerd. (*de zuster staat op*)

ZUSTER: Zo, bedankt voor de koffie. U ziet mij vanavond weer.

SUZAN: Moeten wij niet waken bij vader?

ZUSTER: Nee, dat is niet nodig. Het gaat weer een stuk beter met hem. Tot vanavond.

JET: Ik loop even met u mee, zuster. (*Jet en zuster af. Suzan zakt*)

moedeloos op de bank)

SUZAN: Hier word ik nou stapelgek van, weet je dat?

WOUTER: Wat bedoel je, mam.

SUZAN: Ja... nou... weet je... dit is nou al de derde keer deze maand, dat Jet me opbelt en zegt: Suus, je moet komen, het gaat slecht met vader. Ik weet wel dat ik het niet zeggen mag, maar dan moet ik weer in die trein met die vieze plakbanken en dan kom ik hier en dan knapt hij weer op. De vorige keer zat hij weer gewoon in zijn rolstoel met dat eeuwige sprookjes- boek op zijn schoot. En Jet maar volhouden dat hij niet aan het dementeren is. Zo'n oude man en dan de hele dag in een sprookjesboek zitten lezen! Met die vieze pijp in zijn mond. Hij mag niet eens roken van de dokter.

WOUTER: Ja maar mam, deze keer zei tante Jet dat het echt slecht ging met opa. Trouwens, die pleegzuster bloedwijn zei het ook.

SUZAN: Wie?

WOUTER: Nou, die... laat maar.

SUZAN: Ja en nou zijn we hier en nou...nou...

WOUTER: Nou gaat hij wéér niet dood.

SUZAN: Nee, dat bedoel ik niet.

WOUTER: Dat bedoel je wel, mam.

SUZAN: Nee, ik bedoel eigenlijk dat ik dan hierheen kom en me er helemaal op instel dat ik afscheid van hem moet nemen en dan kom ik hier en dan...dan..

WOUTER: ...zegt opa: gefopt!

SUZAN: Doe nou niet zo naar.

WOUTER: En je komt toch niet alleen voor opa. Je bent hier toch ook voor tante Jet. Het is toch goed dat ze er nu niet alleen voor staat. Sinds oma dood is, heeft zij al die jaren voor hem gezorgd.

SUZAN: Dat kon ze ook. Ze had geen man en geen kinderen.

WOUTER: Waarom is ze eigenlijk nooit getrouwd?

SUZAN: Dat weet ik niet. Ze heeft vroeger wel wat vriendjes gehad, maar het werd nooit wat. En haar grote liefde... nou nee, daar wil ik met jou niet over praten.

WOUTER: Kom mam, ik ben geen kleuter meer.

SUZAN: Ze werd verliefd op een getrouwde man. Ze waren stapelgek op elkaar, maar toen opa erachter kwam, heeft hij haar alle hoeken van de kamer laten zien. Toen heeft ze die relatie verbroken. Daarna wilde ze nooit meer iets met een man. Ze heeft wel een paar goede vriendinnen. Ik heb wel eens gedacht, dat ze iets met vrouwen heeft gehad. Ik bedoel dat ze zo'n ding was, zo'n... nou ja, je weet wel...

WOUTER: Lesbienne. Denk je dat heus? Tante Jet een pot?

SUZAN: Hoezo een pot? Wat voor pot?

WOUTER: Zo noem je dat ook wel, mam.

SUZAN: Gat, wat een naar woord. Ik wil er verder niet over praten. Ik weet daar allemaal niks van, van die dingen.

WOUTER: Mam, het wordt langzamerhand eens tijd dat ik je voorlichting geef.

SUZAN: Hou er nou maar over op.

WOUTER: Daar heb jij altijd moeilijk over kunnen praten. Als ik je vroeg hoe dat allemaal zat, dan zei je: vraag maar aan je vader.

Nou, die draaide er ook omheen. Dat was meer een man van de praktijk.
(*Jet op*)

JET: Suus, ik moet je iets bekennen. (*loopt zenuwachtig naar de rolstoel en gaat zitten. Neemt lange pauze*)

SUZAN: Wat is er, Jet?

JET: Ik... ik... ik....

SUZAN: Wat is er nou?

JET: Je wordt vast heel boos.

WOUTER: Zeg het nou maar gewoon, tante Jet.

JET: Ik heb gisteren Victor gebeld in Amerika.

SUZAN: Wat? Jet, heb jij Victor gebeld?

JET: Ja.

SUZAN: Dat meen je niet?

JET: Jawel. En hij zou het eerste vliegtuig nemen, dat hij kon krijgen.

WOUTER: U bedoelt oom Victor? (*zogenaamd dramatisch*) Mijn bloedeigen oom Victor.

SUZAN: Jij kent die man niet eens. Hij is eenentwintig jaar geleden naar Amerika vertrokken om daar de handel van pa in tuinkabouters voort te zetten. Toen was jij er nog niet.

WOUTER: Nee, maar er werd hard aan gewerkt.

SUZAN: Het is toch niet te geloven. Victor gewaarschuwd. Die is wel de laatste die ik hier verwacht. Hij heeft zich nooit meer iets van ons aangetrokken. Is nooit meer hier geweest. Zelfs niet met de begrafenis van moeder. En wij moesten daarna alle zorg op ons nemen voor vader.

WOUTER: Nee, dat deed tante Jet.

SUZAN: Natuurlijk, natuurlijk, zij heeft hier dag en nacht voor hem gezorgd, maar ik had mijn gezin. Maar ik was er wel als het nodig was. Jet hoefde maar te bellen en ik zat in de trein met m'n rug.

JET: Maar Victor zat in Amerika.

WOUTER: Met zijn tuinkabouters.

SUZAN: En al die jaren heeft hij niets meer van zich laten horen.

JET: Dat is niet waar, Suus. Met kerstmis stuurde hij ons altijd een kaartje.

WOUTER: Wacht eens, dat was die kaart die jij ieder jaar kapot scheurde. En dan vroeg ik aan pa: pap, waarom doet ze dat? En dan zei hij: Laat haar maar jongen, dat is oud zeer.

SUZAN: We zijn eenentwintig jaar geleden met ruzie uit elkaar gegaan en dat wil ik graag zo houden.

WOUTER: Waarom hadden jullie ruzie?

SUZAN: Dat gaat je niets aan, maar hij komt er hier niet in.

JET: Vader gaat dood.

SUZAN: Let op mijn woorden: morgen zit hij hier weer met zijn sprookjesboek en die stinkpijp van hem.

WOUTER: Ik vind zo'n pijp altijd wel gezellig.

SUZAN: Bemoei je er niet mee, wil je. Jet, waarom heb je Victor gebeld? Wat is dat voor een idioot gedoe. *(Jet zwijgt, Suzan loopt getergd heen en weer)* Geef verdomme antwoord! *(Jet beweegt weer in de rolstoel heen en weer en zingt zacht haar lied: Schuitje varen, theetje drinken. Suzan tegen Wouter)* Zo ging dat vroeger nou ook altijd. Als het moeilijk wordt, is ze ineens Oostindisch doof. Weet je hoe Victor en ik haar altijd noemde: de prinses. Als mevrouw het niet aanstond dan trok ze zich terug in d'r ivoren torentje. Zaten we samen te knikkeren, mevrouw verloor en dan was ze ineens boos. Dan zei ze geen stom woord meer.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto